

de sørge for, at en forhaandenbærende Overproduktion hørte op. Det er meget lærerigt at se, hvor libet produktive Lovbestemmelser ere i Sammenligning med, hvad Arbejderfagorganisationer sammen med Arbejdsgivere kunne udrette, hvad man har erfareet ved mange Lejligheder. Den østerrigste Lovgivning er meget nyere; den er fra 1885, og der er lige saa megen Utilfredshed med den fra Arbejdernes og Arbejdsgivernes Side i Østerrig som i Svejts. Den bestyrtter jo i Virkeligheden heller slet ikke Arbejderne, i alt Fald vilde det ikke bestyrtte dem her til Lands, naar man fastsatte, at de ikke maatte arbejde i mere end 11 Timer hver Dag foruden Pauserne, da vi her faktisk have en 9½ og 10 Timers Arbejdstid. Jeg har nu nævnt de Steder i Europa, hvor der findes en Lovgivning, som begrænser den voksne Arbejders Arbejde. — Om den Begrænsning, der findes i enkelte Stater i Amerika har Appelretten i New York erklæret, at den anerkendte ikke de særlige Staters Love, der gik ud paa, at begrænse Retten til at arbejde for voksne Arbejdere, fordi det er en konstitutionel Rettighed, givet, da man oprettede Unionen, at man ikke kunde begrænse et Menneskes Ret til at arbejde, og følgelig skulde disse af enkelte Stater vedtagne Bestemmelser betragtes som ikke eksisterende. I Staten New York udkom der en Præsidents-Forordning i 1868, hvor det befales, at Statsarbejderne kun maatte arbejde i 8 Timer; men i 1872, da en Underløgelse fandt Sted, fandt man, at Arbejdslønnen siden da var gaaet ned med 25 pCt. Det tyder heller ikke paa, at man kan opretholde en højere Lon med en kortere Arbejdstid.

Ud over dette kender jeg ikke nogen Lovgivning og ganske særlig ikke nogen Lov af den Bestaffenhed som det Forslag, der her foreligger fra det ærede Medlem. Jeg vil sige, det er en modig Lov fra de Herrer. Der er ingen smalle Steder i dette Forslag! Men de Herrer have vel heller ikke tænkt sig Muligheden af at kunne faa en saadan Lov igennem, ellers havde de dog maatte taget nogle Hensyn. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne var forsigtig i Dag og sagde, at man maatte burde have gjort Arbejdstiden længere end 8 Timer for nogle og noget kortere end 8 Timer for andre, men jeg maa dog vist være berettiget til at holde mig til det Lovforslag, som foreligger her. Skulde jeg holde mig til Forslaget, som det burde have foreligget, vilde det komme til at se meget anderledes ud. Jeg maa da sige, at, om Arbejderne ere unge og kraftige eller gamle og svage, om de ere ugifte eller have Hustru og Børn, om de

have gaaet 2—3 Maaneder eller længere uden Arbejde, fordi de ere Sæsonarbejdere, og altsaa under vore nugældende Forhold maa se at indhente det manglende i den Tid, der kan arbejdes — alt dette er nu de Herrer aldeles ligegyldigt. Saadanne Arbejdere have de 8 Timer og ikke mere; de faa, hvad de kunne fortjene i disse 8 Timer, naar de have Arbejde; hvis det er, hvad de behøve, er det godt, men hvis ikke, kan der ikke gøres noget ved den Sag; de maa under ingen Omstændigheder arbejde mere. Jeg har ikke set nogetsteds, at man er gaaet saa vidt, og jeg har ikke tænkt mig Muligheden af, at man kunde gaa saa vidt. Heller ikke har jeg set før, at man vilde tage Søfart, Handels- og Transportvæsenet med. De Love, jeg har nævnt for Svejts og Østerrig, angaa kun 10 Procent af Arbejderne, de gælde jo kun Fabrikarbejderne; men her har man taget det hele med ligejøm ved Lovforslaget om Ulykkesforsikring, som vi skulle have for i overmorgen. Men hvad Følgen deraf vil blive, hvad der kan komme ud af det, og hvad de Herrer kunne sætte igennem, det har ikke nær saa meget været Genstand for Overvejelse. Den ærede Ordfører sagde ogsaa af Forsigtighed ved Fremlæggelsen, at Gennemførelsesbestemmelserne, som han foreslog, syntes han selv ikke om, og det er i det hele taget adskillige Bestemmelser i denne Lov, som de Herrer selv ikke synes om. Den ærede Ordfører sagde saaledes, at med Hensyn til Hjemmearbejdet var Loven illusorisk. Det er jo meget deleligt, da det repræsenterer en stor Del af Arbejdet, at faa en Lov, som med Hensyn dertil er illusorisk. Bestemmelserne om Arbejdstiden burde egentlig ogsaa være anderledes, og Gennemførelsesbestemmelserne sige Forslagsstillerne altsaa ere heller ikke gode. Jeg tror imidlertid, at det var meget klogt ikke at tale om, hvorledes Loven skulde gennemføres; thi et af to maa jo være Meningen. Det er maaste de Herrer Hensigt, at Gennemførelsen af denne Lov skal overdrages til Fagforeningsorganisationerne, saaledes forstod jeg det, skønt den ærede Ordfører kun gav en meget forbeholden Antydning paa dette Punkt. Det var dog vist efter denne Antydning hans Mening, at det var i denne Retning, man vilde gaa senere, og jeg vil sige, at det er den samme Retning, hvort de norske Arbejdere have villet gaa; altsaa saaledes, at et Arbejderudvalg begav sig rundt paa Arbejdsstederne ikke blot for at paaase, at der ikke blev arbejdet for længe, men ogsaa for at undersøge, om Arbejderne fik deres Arbejdspenge for Overarbejde. Arbejderpartiet var nemlig i Norge saa klogt at foreslaa, at Arbejderne